«Καθόλου δεν πρέπει να θυμώνει κανείς με άνθρωπο ή να βάζει τις φωνές. Τι γεννά τον θυμό, και τι τον θεραπεύει» (Αββάς Μάρκος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Μαρτίου, 2016

Τό **πάθος τοῦ θυμοῦ** στηρίζεται κυρίως στήν **ὑπερηφάνεια**, καί ἀπό αὐτήν δυναμώνει καί γίνεται ἀνίκητο. Ὅποιος λοιπόν θέλει νά γκρεμίσει καί νά ἰσοπεδώσει μέσα του αὐτό τό οἰκοδόμημα τῆς ἀνομίας –πού χτίζει κάθε φορά στήν ψυχή του ὁ πονηρός μαζεύοντας, ἀντί γιά πέτρες, διάφορες προφάσεις στούς λογισμούς, εὔλογες ἤ παράλογες, μέσα ἀπό τά ὑλικά πράγματα ἤ λόγια, καί κατασκευάζοντας μέ αὐτές οἰκοδομή κακίας μέσα στήν ψυχή– αὐτός ἄς κρατᾶ ἀλησμόνητη μέσα στήν καρδιά του τήν **ταπείνωση τοῦ Κυρίου**.

Ἄς συλλογίζεται δηλαδή τί ἦταν ὁ Κύριος καί τί ἔγινε γιά ἐμᾶς, καί ἀπό ποιό ὕψος φωτός τῆς θεότητας –πού ἦταν ἀποκαλυμμένη στίς οὐράνιες ὑπάρξεις ἀνάλογα μέ τή δύναμή τους καί δοξαζόταν στούς οὐρανούς ἀπό ὅλους τούς ἀγγέλους– σέ ποιό βάθος ἀνθρώπινης ταπείνωσης κατέβηκε ἀπό ἀνέκφραστη ἀγαθότητα.

Καί δέν ντράπηκε ὁ Κύριος ὅλης τῆς κτίσης, ὁρατῆς καί ἀόρατης, νά πάρει ἐπάνω του τόν ἄνθρωπο, τόν καταδικασμένο μέ θεϊκή ἀπόφαση νά εἶναι κάτω ἀπό τά ἀτιμωτικά πάθη1, ἀλλά ταπείνωσε τόν ἑαυτό του καί **ἔγινε ὅμοιος σέ ὅλα μέ ἐμᾶς, χωρίς ἁμαρτία**2, χωρίς δηλαδή τά αἰσχρά πάθη – γιατί τίς τιμωρίες πού μέ θεϊκή ἀπόφαση ἐπιβλήθηκαν στόν ἄνθρωπο γιά τήν ἁμαρτία τῆς παράβασης, ἐννοῶ τόν θάνατο, τόν κόπο, τήν πείνα, τή δίψα καί τά παρόμοια, ὅλα αὐτά τά πῆρε ἐπάνω του μέ τό νά γίνει ὅ,τι εἴμαστε ἐμεῖς **ὥστε νά γίνουμε ὅ,τι εἶναι αὐτός**. Ὁ Θεός Λόγος ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά γίνουμε ἐμεῖς ὅμοιοι μέ αὐτόν μέσω ὅλων τῶν ἀρετῶν. Καί, γιά νά ἀφήσω τά πολλά, ὁ Κύριος γιά χάρη μας ἐξευτελίστηκε, χλευάστηκε, μαστιγώθηκε, δέχτηκε φτυσίματα, περιγελάστηκε, περιπαίχτηκε· στό τέλος σταυρώθηκε, κεντήθηκε στό πλευρό μέ λόγχη, πέθανε, κατέβηκε στόν ἅδη.

Ἄς ἀπαριθμήσω μέ συντομία καί τούς **καρπούς τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου**. Αὐτοί εἶναι:
ἡ ἀνάσταση ἀπό τούς νεκρούς,
ἡ λαφυραγώγηση ἀπό τόν ἅδη καί τόν θάνατο τῶν ψυχῶν πού πῆγαν μαζί μέ τόν Κύριο,
ἡ ἀνάληψη στόν οὐρανό,
τό κάθισμα στά δεξιά τοῦ Πατέρα,
ἡ τιμή καί ἡ δόξα ἐπάνω ἀπό κάθε ἀρχή καί ἐξουσία καί ἀπό καθετί3,

ἡ προσκύνηση ὅλων τῶν ἀγγέλων4 στόν Πρωτότοκο τῶν νεκρῶν5 γιά τόν λόγο τῶν παθῶν, σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἐκεῖνος λοιπόν πού διατηρεῖ στήν καρδιά του αὐτές τίς σκέψεις μέ πόθο καί διάθεση νά μήν τίς ξεχάσει, δέν θά κυριευτεῖ ἀπό τό πάθος τῆς ἔχθρας καί τοῦ θυμοῦ. Γιατί μέ τήν ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία ἀναλογίζεται, θά βγοῦν τά θεμέλια τοῦ πάθους τῆς ὑπερηφάνειας, ὁπότε ὅλο τό ἄνομο οἰκοδόμημα τοῦ θυμοῦ θά γκρεμιστεῖ εὔκολα καί ἀπό μόνο του. Ποιά δηλαδή σκληρή καί πέτρινη καρδιά, ἄν συλλογίζεται συνεχῶς τήν τόσο μεγάλη ταπείνωση τῆς θεότητας τοῦ Μονογενοῦς γιά χάρη μας καί τήν ὑπομονή τῶν τόσων παθῶν πού ἀπαριθμήθηκαν, δέν συντρίβεται, δέν ταπεινώνεται, δέν ἔρχεται σέ κατάνυξη καί δέν γίνεται χῶμα καί στάχτη, νά τήν ποδοπατᾶ ὁ καθένας; Καί **τήν ψυχή πού θά συντριβεῖ ἔτσι, ποιός θυμός ἤ ποιά ἔχθρα μπορεῖ νά τήν κυριεύσει;** Νομίζω ὅτι, ἄν ἡ μητέρα τῶν κακῶν, ἡ λησμοσύνη, δέν κλέψει ἀπό τήν καρδιά αὐτούς τούς σωτήριους καί ζωοποιούς λογισμούς, ποτέ δέν θά νικηθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν θυμό.

---

1 Ἐδῶ μέ τήν ἔκφραση αὐτή δέν ἐννοεῖ τά πάθη-ἁμαρτίες ἀλλά τήν ἀτιμωτική (σέ σύγκριση μέ τήν ἀρχική του δημιουργία) κατάσταση τῆς φθορᾶς, στήν ὁποία βρέθηκε ὁ ἄνθρωπος μετά τήν πτώση, ὅπως περιγράφεται ἀπό τήν καταδικαστική ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ στή Γένεση (3 : 16-19).
2 Ἑβρ. Δ΄ : 15.
3 Ἐφ. α΄ : 21.
4 Ἑβρ. Α΄ : 6.
5 Πρβλ. Κολ. Α΄ : 18· Ἀποκ. Α΄ : 5.

(«ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ», Εὐεργετινός τόμος β΄, Ἐκδόσεις: «ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ»)

Εὐχαριστοῦμε τίς ἐκδόσεις « ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ » γιά τήν ἄδεια δημοσίευσης ἀποσπασμάτων ἀπό τά βιβλία πού ἐκδίδουν.
Ἀρχ. Σάββας Ἁγιορείτης http://hristospanagia3.blogspot.gr/